

ساعت ۱۳ روز ۲۸ فوریه - ۹ اسفند - کنفرانس یک روزه توریسم و معماری دبی با سخنرانی رئیس دانشگاه آزاد ایران شعبه دبی شروع شد. این کنفرانس که با حضور معماران و اساتدانی از کشورهای مختلف برگزار شد، به میزبانی دانشگاه آزاد ایران و با همکاری مجله معماری ۸۲ و حمایت شرکت‌های ایرانی و دبی سازماندهی شده بود. گزارشی را که می‌خوانید با استفاده از یادداشت‌ها و سایه‌دمت‌های مهندس شهیار یقینی که یکی از سخنرانان کنفرانس بود، تنظیم شده است.

درباندا، مهندس زهدی، مدیر مجله ۸۲ نمایش فیلمی، در مورد اهداف برگزاری این کنفرانس در جهت مطالعه و بررسی رابطه و تأثیر متقابل معماری و گردشگری در جهان دبی و معرفی فعالیت‌های انجام شده در این خصوص توسط برخی معماران صاحب نام امارات متحده عربی، توضیحاتی ارائه نمود. این کنفرانس، اولین گردهمایی از نوع خود بود که دانشگاه آزاد با همکاری تنها مجله تخصصی معماری در امارات متحده و همراهی کامل دکتر قبادیان، رئیس گروه معماری دانشگاه آزاد برگزار می‌نمود. اعلام برنامه کنفرانس را پروفسور «گلوگور کاتو درتیس» استاد معماری دانشگاه آمریکایی شارجه به عهده داشت. پس از آن، دکتر محمد آشوری، استاد دانشکده معماری دانشگاه عجمان، درباره معماری پروژه‌های عظیم ساختمانی در امارات سخنرانی کرد و تأثیر اجرای آنها بر افزایش ورود گردشگران به امارات و رونق گردشگری و فعالیت‌های اقتصادی مطالبی را همراه با نمایش اسلاید ارائه کرد. سخنران بعدی، مهندس یقینی بود که تجارب حاصل از فعالیت‌های مرمت و بازسازی بافت‌ها و ابنیه ارزشمند تاریخی در ایران برای جذب گردشگران و رونق بخشیدن به زندگی در بافت‌های تاریخی را با اسلاید و تصویر ارائه نمود. خانم مهندس «آدینا هپل» از هامبورگ معماری دیگری بود که با موضوع «حساسیت پذیری توریسم

جهانی و شهرنشینی» سخنرانی کرد. کنفرانس پس از امدی استراحت، با سخنرانی دکتر «طارق ناگا» معمار مصری تبار آمریکایی لس آنجلس نشین ادامه یافت که موضوعش توضیح معمارانه طراحی جزیره «اکابا» - نام قدیم و غربی استرالیابود. این جزیره یکی از جزیره‌های مجمع الجزایر «جهان» در ساحل دبی به شمار می‌رود. سخنران آخر کنفرانس آقای دکتر کاتو درتیس بود که بحث فضاهای باز و عمومی در دبی را باز کرد. پرسش و پاسخ بین مهمانان و سخنرانان که در آخر برگزار شد، فرصت خوبی برای تعمیق بعضی بحث‌هایش آورد. مهندس پهرام شیردل از ایران، خانم اینگا دگنیس‌تاتیر از ریکیاویک ایسلند، دکتر کاتو درتیس و دکتر قبادیان، اعضای پائل بودند که در غنای بیشتر بحث و گفت‌وگوهای معماری تلاش خوبی داشتند.

کنفرانس در ساعت هشت و نیم شب با هدایای هدایایی به سخنرانان به پایان رسید. حضور دانشجویان معماری ایرانی مقیم امارات که در دانشکده‌های مختلف شارجه، دبی و عجمان تحصیل می‌کنند، بسیار چشمگیر بود و بحث‌های معماری شان با اعضای پائل نشان از علاقه‌مندی و اشتیاق شایسته آنان به آموزش را نشان می‌داد.

«شهر کار» دبی!

دبی، کمپ «اشرفی» کارگران را افتتاح می‌کند! شهر صنعتی دبی تکمیل نخستین «شهر کار» خود در منطقه «ایبیس متال» با اعلام نمود که در ظرفیت اسکان ۱۲۵۰۰ نفر سرکارگر و گروه‌های کاری از تمام بخش‌های شهرک صنعتی دبی را دارد. شهر کار «اولین مجتمع از هفت مجتمعی است که قرار است در شهر صنعتی دبی، با هزینه ۳۳۵ میلیون دلاری ساخته شود. شش مجموعه بعدی نیز در همین سال و شروع سال آینده اعلام خواهند شد. به نقل از «راشد الانصاری» مدیر اجرایی شهر صنعتی دبی، تکمیل اولین شهر کار، جزئی از ابتکار بزرگتری است که اسکان سطوح مختلف کارگران را در امارات سامان خواهد داد. و بالاخره اینکه، این منطقه مسکونی رستوران، عطاری و بقالی، بانک، درمانگاه، سینما و دیگر واحدهای خدماتی هم خواهد داشت. شهر کار، وقتی تکمیل شود، با ۸۷۵۰۰ تخت، نزدیک به ۷۵ میلیون متر مربع را در اشتغال خواهد داشت.

زاده شدن ایده «پردیسان»

در سال ۷۷ بحث‌های زیادی داشتیم، در سازمان میراث فرهنگی. با این تلاسه که که آثار تاریخی دارند از بین می‌روند، خوب، خیلی می‌گفتم و البته اعتقاد هم داشتیم که این آثار ارزش دارند، تاریخی اند، زیبا هستند و الی آخر. ولی متاسفانه مردم این را نمی‌دیدند. نمی‌شناختند. البته عموم مردم را عرض می‌کنم نه خواص را، یا اگر می‌دیدند و می‌شناختند و می‌خواستند تالشی در این جهت بکنند، می‌گفتند بفرمایند اثر و این شما بخرید و هر کاری خواستید بکنید. می‌گفتند توان نگهداری و امکان تأمین هزینه مرمت و نگهداری، خوب، چه باید می‌کردیم؟ نهایتاً به این نتیجه رسیدیم که به مردم باید به صورت واقعی و عینی نشان داد که این امر، اقتصادی است. باید نشان داد که نگهداری و مرمت بنای تاریخی هم شدنی است و هم اقتصادی. واقع آنست که قبلاً ما هر بنایی را که می‌گرفتم، تبدیلش می‌کردیم به موزه! به مردم چنین القا شده بود که از این عمارت‌ها و بناها فقط موزه می‌توان ساخت! یا حداکثر اداره‌ای دولتی، آیینی شود بنا و خانه را تبدیل به فروشگاه فرش کرد، با فروشگاه پرده و لوازم خانگی؟ از دید ما اگر بنا مثلاً تبدیل به فروشگاه لوازم خانگی می‌شد خیلی هم خوب جواب می‌داد. مشتری می‌آید. در طبقات ساختمان وسایل را می‌بندد و در حیاط خانه، دور حوض کوچک آن روی نیمکتی استراحتی می‌کند و احياناً چای و قهوه‌ای می‌نوشد و مشورت می‌کند و تصمیم نهایی اش را می‌گیرد. روی انسانی و زیبایی‌برای فرد!

تصمیم گرفتیم برخی از این بناها را تبدیل به هتل و مراکز پذیرایی کنیم. فکر کردیم اگر بتوانیم موضوع سروس‌های بهداشتی را در این بناها برای کاربری جدید حل کنیم، مشکل اصلی از میان بر داشته شده است و اگر بشود هتل در آوردن این بنا، پس هر کاربری دیگری هم می‌توان! پس ما می‌خواستیم به مردم نشان دهیم که اولاً این عمارت‌ها امکان تبدیل شدن به کاربری دیگر را دارند، نهایتاً این تغییر را می‌شود انجام داد و ثانیاً این تغییر کاربری و استفاده جدید از بنا کاملاً توجیه اقتصادی دارد. از سوی دیگر، در مملکت داشت موضوع «گردشگری فرهنگی» راه می‌افتاد. از دید و نگاه ما گردشگری فرهنگی امر شریفی است و متعالی تر از گردشگری تفریحی است. پس بهتر است موضوع اشتاب ببخشیم. بدین گونه بود که ایده و پروژه «پردیسان» افتاد.

پروژه پردیسان تعالی هم داشت. که مهم بودند و هستند. نخست آنکه تصمیم گرفتیم کار را نه در داخل سازمان، بلکه در بیرون از آن انجام دهیم. تا آن زمان تمام پروژه‌ها و برنامه‌ها هم از مرمت و آسیب شناسی و بازسازی و غیره فقط در داخل سازمان و با کادرهای آن انجام می‌شد. دومین موضوع این بود که توانستیم سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی را متقاعد کنیم که مرمت از جمله مشاغل کاربری است و با هزینه کمتری می‌تواند تولید شغل نماید. بعنوان مثال، مادر سال ۷۹، با هر ۲ میلیون و ۳۰۰ هزار تومان توانستیم یک شغل ایجاد کنیم، در حالیکه در همان سال این هزینه در بخش کشاورزی، ۶ میلیون تومان و در بخش صنعت ۲۰ میلیون تومان بود

تمدن‌های باستانی مصر، یونان، بین‌النهرین، ایران، هند و چین ذخائر این میراث بشری می‌باشند. آثار برجای مانده معمولاً معابد، آمفی تئاتر، مقابر و یا سایر کاربری‌های عمده زندگی شهرنشینی زمان خود هستند. در بسیاری از نقاط، تک بناها و یا مجموعه‌های ساختمانی برجای مانده از دوران باستان به صورت موزه‌ای و با کمترین دخل و تصرف به صورت اشیای نمایشی در معرض بازدید گردشگران قرار می‌گیرد. در کنار آثار برجای مانده تمدن‌هایی که تا دوران معاصر تاوام داشته‌اند، میراث گسترده‌تری برایمان به یادگار گذاشته شده است که بسیاری از آنها هنوز هم قابل بهره‌برداری می‌باشند. مساجد، کلیساها، خانه‌های مسکونی، حمام، بازار، مدرسه و مانند آن از جمله فضاهایی می‌باشند که هنوز شاهد حضور زندگی و فعالیت در آنها می‌باشیم. با گردش در این فضاها شاهد موزه‌ای زنده از گذشته‌ها می‌باشیم که به روال قرن‌های گذشته به کار و زندگی و فعالیت مشغول هستند. در دهه‌های اخیر در کشورهای در حال توسعه، تجدیدطلبی و جذب فرهنگ مدرن غربی در کنار تیز به عملکردها و فعالیت‌های اقتصادی مدنی جدید، منجر به ظهور بناهایی با معماری جدید متأثر از فرهنگ غربی گردید. این مسأله بتدریج موجب ترک بافت‌ها و بناهای ارزشمند قدیم از سوی ساکنان اصلی آن گردید.

با تغییر ساختار اقتصادی و اجتماعی شهرهای قدیمی، مهاجرت داخلی در حوزه‌های شهری قدیمی وجود آمد. ساکنین بافت‌ها و محلات قدیمی شهر به نقاط نوساز و جدید مهاجرت نمودند و مهاجرین روستایی و یا کم‌بینه اقتصادی در این بافت‌ها که ارزش اقتصادی خود را به تدریج از دست می‌دادند، ساکن شدند. معمولاً اینان مستاجرانی هستند که به صورت گروهی خانه با کاروانسرا را در اختیار می‌گیرند و انگیزه‌ای برای حفاظت از بناهای ارزشمندی که میزبانان هستند، ندارند. از این رو روند تخریب و فرسودگی طبیعی این بناها سرعت بیشتری می‌یابد. با تشدید آسیب دیدگی و تخریب ساختمان‌های مزبور، ساکنان آن نیز با طبقه اقتصادی ضعیفتری جایگزین می‌شوند و سرعت تخریب و ویرانی تسریع می‌شود، تا جایی که به متروک شدن خانه‌ها و سپس بازار و حمام و کاروانسرا در شهرهای قدیمی منجر می‌شود.

برخی از ملل مشرق زمین ضمن بهره‌وری از فن آوری و دانش روز، به دنبال میراث‌کهن و ارزشمند خود در دل بافت‌های قدیمی شهرهای تاریخی، جست‌وجویی را آغاز نمودند. سازمان‌های دولتی و یا خصوصی برای این منظور تشکیل گردیده و گروه‌های پژوهشی و علاقه‌مند در جست‌وجوی بازیابی میراث‌های فراموش شده می‌باشند. در بسیاری از شهرهای تاریخی گوهرهای معماری فراوانی وجود دارد ولی حفاظت از همه آنها و یا مرمت و بازسازی شان در توان کمتر سازمان و نهاد دولتی یا خصوصی است از آنجایی که با تغییر ارزش‌ها و ساختار اقتصادی و اجتماعی این امکان تخلیه و متروک و سپس رویه‌ویرانی می‌روند، بازگرداندن بهره‌برداران نخستین به

معماران ما حجم را طراحی می‌کردند نه سطح را!

■ بهروز مرغابی ■

مهندس «اکبر تقی زاده اصل» از خوشفکران بنام میراث فرهنگی کشور است. سابقه درخشان او در پست اجرایی مدیریت میراث فرهنگی استان آذربایجان شرقی، می‌تواند الگوی مناسبی برای تمام مدیران این بخش باشد. او مبتکر و مدیر پروژه ملی «پردیسان» است که با گوشه‌هایی از آن در این نوشته آشنا می‌شویم. همراه با مهندس شهاب‌الدین ارفعی، نشست صمیمانه‌ای با ایشان داشتیم که ماحصل آن، روایت زیر است.

ارفعی: و خود دولت برای هر شغل سه میلیون تومان به هر کارآفرین پول می‌داد!

تقی زاده: بله. وقتی از مقوله تبدیل بناها به موزه فراتر رفتیم و وارد مقوله دیگری شدیم، رمز مهمی را یافتیم: معماری ایران، در قیاس با مشابهات اروپایی اش خیلی قابلیت تغییر داشت. من الان می‌گویم با قیاس با قیاس اروپایی اش یک خانه ایرانی را می‌توان مثلاً به درمانگاهی کامل عیار تبدیل کرد با تمام نیازها و استانداردهایش.

معماری ایران چرا این قابلیت را دارد؟
شاید به این دلیل که معماران ما حجم را طراحی می‌کردند نه سطح را! شما وقتی در کاشان یا یزد در تبریز، بنایی را می‌بینید یا در ابرقرو، در هر اقلیم و شرایطی، بنانه تنها مسائلی را حل کرده و به نیازهایی که از آن طلب می‌شد پاسخ داده، حجم زیبایی هم ساخته.

ارفعی: در کنار این مورد، این نکته هم مهم است. تا زمانی که ردیای معماری مدرن در ایران، این چنین پرنرنگ نشده بود، معمار ایرانی و طبقه‌اش آفرینش فضای معماری بود. در این آفرینش فضا همه چیز تعریف خود را دارد. ما قوس داریم، شاه‌نشین داریم، پنج دری، سه دری، شکم دریده... همه این مشخصه‌ها تجسم معمارانه را بوجود می‌آورند. با ورود مدرنیسم، این مشخصه‌ها از میان برخاستند. ظاهراً، شاید به این دلیل که معماری مدرن با معماری وارد کشور شد که غالباً از عاها برنخواست به بودند. در معماری مدرن ایران، فضای معماری را نه بر اساس آفرینش معماری، بلکه بر اساس عملکرد فضاها طراحی می‌کنند. این، اتاق ناهار خوری است، این یکی اتاق خواب یعنی اتاق خواب را فقط برای این عملکرد طراحی کرده‌اند

میراث معماری و گردشگری

■ شهریار یقینی ■

آنها برای حفاظت از این ابنیه و پایرجانگه داشتن آن عملاً غیرممکن به نظر می‌رسد. از این رو باید راهکاری جدید برای حفظ و معرفی این میراث فرهنگی اندیشیده شود.

بهره‌برداری از امکانات صنعت گردشگری برای بسیاری از بافت‌های کهن و معماری واجد ارزش آنها یکی از راه‌حل‌های موفقیت‌آمیز بوده است. ضمن آنکه باز زنده‌سازی این بناها خود سبب ایجاد انگیزه‌های بیشتر برای جلب گردشگری می‌گردد. در این رابطه متقابل، معماری و گردشگری شکل و معنای جدید خود را باز می‌یابد. حفاظت، مرمت و باز زنده‌سازی بافت‌ها و ابنیه ارزشمند تاریخی سبب جلب گردشگران داخلی و خارجی می‌گردد و ورود گردشگران مشتاق دیدار و آشنایی با تاریخ و فرهنگ گذشته یک سرزمین، زمینه‌های سرمایه‌گذاری لازم در بافت‌ها را برای خدمات‌رسانی به ایشان فراهم می‌آورد. تجارب انجام شده در این موزه در کشورهای مختلف در حال توسعه نتایج مثبتی به بار آورده است. تبدیل بافت‌ها و محله‌های قدیمی و غالباً فرسوده شهرهای تاریخی به مراکز جذب گردشگران، سرمایه‌گذاری در این بخش‌ها افزایش می‌دهد. تبدیل خانه‌ها و یا مدارس قدیمی به بازارچه‌های صنایع دستی و یا هتل‌های کوچک و ممتاز، تغییر کاربری حمام‌ها و آب‌انبارها به رستوران و جایخانه و تقویت نقش بازارها از طریق عرضه کارگاه‌های تولید صنایع دستی و سوغاتی و فروش آنها، نمایشگاه‌ها و موزه‌های کوچک از جمله این اقدامات می‌تواند باشد. مراکز راهنمایی گردشگران، آژانس‌های مسافرتی و سایر خدمات‌ایسته می‌توانند بخش عمده‌ای از ابنیه موجود در یک بافت را زنده و خود اختصاص داده و در این صورت افزایش ارزش افزوده حاصل از رونق گردشگری در محل را به این بافت‌ها، سایر ابنیه به جا مانده را نیز تحت تأثیر قرار داده و زمینه را برای امکان شهروندان با کیفیت بهتر زیستی فراهم می‌آورد. برای نیل به اهداف

یکی مسیر ماندن‌اند یا مسیر دریای خزر - که از اردبیل شروع شده به مشهد می‌رسد و دیگری مسیر شمالی جنوبی که از بازرگان تا بوشهر امتداد دارد که از شهرهای عمده تبریز، تهران، اصفهان و شیراز رد می‌شود. البته مسیر خلیج فارس هم که مراکز جمعیتی شمال خلیج فارس را به هم می‌پیوندد مسیر مهمی است. که در بوشهر «عمارت هفته» و در سیراف «قلعه نصوری» را در طرح داریم.

مجموعاً چند پردیس خواهیم داشت؟
تقی زاده: در بسته اول و فعلی که از سال ۱۳۷۸ شروع شده، سی و چهار بنا در دستور کار تبدیل به مراکز اقامتی و هتل هستند. اینها شامل ۴ خانه، ۳ حمام، ۷ کاروانسرا، یک بازار، یک بهرمد، یک قلعه و یک هتل است. حدود ۶ واحد از این مراکز آماده و آغازی است و در حال مذاکره با بهره‌برداران و داوطلب هستیم. تا اردیبهشت ماه امسال، ۱۶ واحد آماده بهره‌برداری خواهیم داشت.

شرایط واگذاری به بهره‌بردار؟
تقی زاده: طبیعی است که ما قصد فروش این اماکن را نداریم. اگر بتوانیم با بهره‌بردار به توافق برسیم، با فرمولی مرضی‌الطرفین، دوره‌ای زمانی را برای برگشت سرمایه او همراه با سود سرمایه‌گذاری و هزینه‌های سرمایه‌گذاری توافق می‌کنیم و واحد را به صورت رایگان در اختیارش قرار می‌دهیم. پس از انقضای این مدت، با توافق هم‌دیگر، اجاره بهای تعیین می‌کنیم. البته فرمول‌های دیگر هم می‌تواند مورد بحث و توافق قرار گیرند. اضافه‌کنم که بهره‌بردار، آن دید، ما علاوه بر تمام شرایط مالی و فنی، هم باید این کاره باشد و هم واقف و علاقه‌مند به ارزش‌های تاریخی بنا باشد و متعهد به حفظ و حراست آن نیز بشود.

برسیم به برخی بحث‌های فنی. دامنه تغییر در مرمت این آثار تا کجاست؟
تقی زاده: تا جایی پیش می‌رویم که آن کانسپت معماری معمار اصلی را فدا نکنیم!

ارفعی: این پاسخ که خیلی دیپلماتیک از آب درآمد. **تقی زاده:** درست است. می‌شود به این صورت هم گفت: مرمت راطوری انجام می‌دهیم که اگر روزی کسی آمد و ثابت کرد که تغییرات اعمال شده اشتباه بوده، بتوانیم سریع جمع‌شان کنیم و به وضعیت اول برگردیم بی آنکه در این مسیر اصل و هویت بنا دچار خدشه‌ای شود. می‌توانم با یک توضیح مختصر موضوع را ببندم. قصد ما از تغییر کاربری، فقط و فقط، حفظ و زنده‌سازی بناست. پس تغییرات اعمال شده چنان باید باشد که بنا کاملاً حفظ شود.

به عنوان آخرین سوال، فقط همین ۳۴ تا تغییر کاربری خواهند داشت؟ چون مثلاً کاروانسرای مثل مشیرالملک برازجان، هم زیبا و خوش موقعیت است و هم نیاز منطقه است.

تقی زاده: نه قطعاً. مثلاً همین کاروانسرا جزو اولویت دارهای ما نیست باشد، ولی وقتی نشینت این بسته را تعریف می‌کردیم، مسائل حقوقی این بنا هنوز امکان تصرف و اعمال تغییرات را نمی‌داد. بناهای بسیاری هستند که از اقصای شمال کشور پیشنهاد شده‌اند و می‌شوند. ما واقعاً کم‌کش را داریم. ما با واگذاری نمونه‌های اولیه، احتمالاً این شوق و علاقه‌مندی را به وجود خواهیم آورد که اشتخاص حقیقی و حقوقی دیگر و ما در معرض بشوند، ان‌شالله...

«رم کول هاوس» پروژه آسمانخراش «نیوجرسی» را ارائه نمود. این آسمانخراش در کنار رود «گودزون» در ساحل روبروی نیویورک ساخته خواهد شد. این منطقه نیوجرسی، مرکز ایالت نیوجرسی، در قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم، منطقه انبارها و دیواره آهن بود. بعدها، جای خالی صنایع را «قاشان» پر کردند که فضاهای بزرگ را در اختیار گرفتند. با اجازه بهایی اندک و گاه رایگان، الان هم که قیمت‌های سر به فلک کشیده مانع از این می‌شود که شرکت‌های بزرگ به فکر نقل مکان به «وال استریت» باشند، منطقه مورد توجه بساز و بفروش‌ها قرار گرفته است.

ساختمان بلند ۵۲ طبقه رم کول‌هاوس یک خیابان آن‌ورتر تا مجتمع مسکونی شرکت «انالد ترامپ» ساخته خواهد شد. پایه این بنا، ساختمان انباری باقیمانده از قرن نوزدهم است که طرفداران و متخصصان میراث فرهنگی در تلاشند تا نمای آن در ساخت و ساز جدید هم حفظ شود. در حقیقت این پروژه، ادامه و توسعه پروژه‌های «موزه پلازا» لوئیس ویل و «گازپروم سیتی» سنت پیترزبورگ رم کول‌هاوس است.

پروژه، تشکیل شده است از بلوک‌های تقریباً سنتی «شیشه‌ای» که در دهه پنجاه قرن بیستم میس و اندر روهه را با آنها می‌شناختند. در اینجا با ترکیبی مشکل و چند سویه، هم در ارتفاع و ج می‌گیرد و هم به طرفین گسترده می‌شود. مثل اکثر بناهای مشابه، ساختمان ۵۲ طبقه رم کول‌هاوس هم کاربری‌های مختلفی را در خود دارد. در یکی از این بلوک‌های راست گوشه، کارگاه‌های آپارتمانی نقاشان و سالن‌های نمایش آثار هنری خواهد بود. در بلوک دیگر هتل و آپارتمان، در سومی آپارتمان‌هایی با وسایل و مبلمان کلاسیک و لوکس شکل بندی بلوک‌ها در جهات مختلف نه تنها باعث

تنوع حجمی نباشد، بلکه این امکان را هم می‌دهد که در طبقات مختلفی از بنا تراش‌های بزرگ وجود داشته باشد: در طبقات پنجم، هفدهم و سی و ششم، اطراف این تراش‌ها را رستوران‌ها، گالری‌ها، سالن‌های ورزشی، استخرها و کلوب‌ها اشتغال خواهند کرد که مورد استفاده و پاتوق ساکنین و مهمانان خواهد بود.

بتن و ویلا!

در ایالت هونان چین، ساخت ویلاهای نامتعارفی که از سوی مهندسان مشاور «اچ.اچ.اف» سوئیس و نقاش معروف چین - «ایاوی وی» - ساخته شده، به پایان رسید. پلان خانه‌های جدید که در مجموعه «گالف کلاب» شهر لیتسان ساخته شده، از چند پنج ضلعی تشکیل می‌شود. پیوند آزاد اینها باهمدیگر، به معمار این امکان را داده که در داخل این فضاها، حیاط مرکزی‌های کوچکی وجود آورد که بشود در آنها درخت کاشت. این امر فرصتی است که داخل فضاهای بازی سایه روشن داشته باشد و با طبیعت اطراف هم پیوند بخورد. شاید به همین خاطر است که ویلاها را «خانه روستایی» نامیده‌اند!

اتصال آزاد هر پنج ضلعی به پنج ضلعی دیگر، این امکان را بوجود می‌آورد که در آینده و در صورت نیاز، پنج ضلعی‌های جدید به مجموعه اضافه شود. بخشی از خانه‌ها رو به دریا است و در حقیقت نمای اصلی ویلاها ضلعی‌های آزاد نامی را مشخص کرد. پس زمینه ویلاها را منظره کوهستان‌های سفید بر فوش تشکیل می‌دهند. فرم مشکل ویلا سبب می‌شود که از ساده‌ترین مصالح استفاده شود (بتون و سطوح چوبی با رنگ‌های تند) و حداقل دکور تزئینات اعمال شود.

این مجموعه اولین کار مشترک سوئیس‌ها با نقاش چینی نیست. آنها قبلاً هم به صورت مشترک طرح‌هایی را برای مجموعه‌های ویلایی دیگر ارائه نموده بودند. همکاران هاز اوایل ۲۰۰۰ شروع شده است. در آن سال، «وی» از معماران جهان برای طراحی یاپوین‌های پارک معماری دعوت کرد و مهندسان مشاور «اچ.اچ.اف» در کنار «هرسوک و دمرون»، «توشیکو موری» و «این خوجان» برنده این مسابقه بین المللی شد.

